

Avaluació de la comprensió lectora
Quadern de lectures

6

Per què els elefants i els cavalls no poden volar?

Un conte popular ens parla d'una època en que els elefants podien volar. Un dia, un ramat d'elefants va aterrar en un arbre i una branca va caure sobre un mag que estava descansant a sota. Es va enfadar tant que va utilitzar els seus poders mentals per treure les ales als elefants.

Una altra història ens explica que el primer cavall que va existir tenia unes ales molt grans, amb els colors de l'Arc de Sant Martí, que li permetien volar.

El cavall, un dia, va voler fer un concurs amb els ocells per veure qui podia volar més lluny. Per demostrar que les seves ales eren les millors i les més potents, va intentar volar fins arribar al sol. Com es va acostar massa, el sol li va cremar les ales i va caure al terra. Des de llavors els cavalls no tenen ales i no poden volar.

Els contenidors de reciclatge

—Escolteu, nens —ens va dir la senyoreta Rosa—: aquests són els nous contenidors de reciclatge. Quan estiguin plens els durem al centre de reciclatge.

En Toni va rentar un munt de pots de vidre i els va abocar al contenidor del vidre. La Meritxell va portar de casa tots els diaris vells que tenia. En Joan va demanar als seus veïns totes les llaunes de refresc buides que tenien i les va dur a l'escola. La Maria va recollir cartró... I així, cada company de la classe va col·laborar portant alguna cosa per als contenidors de reciclatge.

Tres dies després, els contenidors ja estaven plens.

—Gerard, Laura, porteu els tres contenidors fins a la porta de l'escola, si us plau. —va dir la senyoreta Rosa una mica abans de sortir— Demà els durem al centre de reciclatge.

Una hora més tard, la senyoreta Montse va passar pel davant dels contenidors i va veure uns pots de vidre ben nets. “Aquests pots anirien molt bé per a la Sala de Plàstica”, va pensar.

Al cap d'una estona, la senyoreta Carme va veure les llaunes de refresc i va pensar “Això és el que necessitem per al projecte de ciències”.

En passar la senyoreta Mercè i veure el contenidor del paper va dir:

—Diaris vells! És fantàstic! Ara ja podré fer pasta de paper.

—M'anirien molt bé els tubs de cartró per a la propera sessió amb els de sisè —va dir el professor Jaume, en veure com sobresortien del contenidor.

L'endemà al matí quan van arribar a l'escola, tots els nens i nenes es van endur una sorpresa: els tres contenidors de reciclatge estaven buits!

—És increïble! —va exclamar la senyoreta Rosa—. Però què ha passat amb totes les nostres coses. Bé, sembla que haurem de començar de nou!

UN DIA ESPECIAL

Dissabte en Pol es va despertar nerviós, inquiet. Sabia que era un dia especial. Però per un moment no podia recordar per què. Després de notar una mena de pessigolles a l'estómac, se'n va recordar. Avui a les deu del matí podria saber, d'una vegada per totes, com acabava la sèrie Polseres Vermelles. Va repetir la mateixa roba del dia anterior, va baixar corrent les escales i va seure davant del televisor. Va començar a canviar ràpidament de canal: dibuixos animats, publicitat, l'home del temps parlant, reportatge sobre la neu... però encara res de res al canal 3.

—Pol, no estiguis canviant de canal contínuament. Deixa el que vols veure, —va dir la Judit sense que gairebé se li entengués el que deia, mentre caminava mig adormida amb el diari sota el braç i els ulls mig tancats. Se'n va anar a la cuina. En Pol va deixar per un moment la televisió i la va seguir.

—Què hi ha per esmorzar, mama?

—No ho sé, ara ho miro, —va murmurar la Judit, mentre escalfava aigua. Va acabar d'obrir els ulls i li va somriure.

—Estàs molt guapa —va dir en Pol.

—Tu també, fill. Bé, tot està a punt! Però no podem marxar fins a dos quarts de deu, ja ho saps. No obren fins aquesta hora.

En Pol va sentir una punxada a l'estómac.

—Però... sortirem aquest matí? —va preguntar amb ansietat.

Ella va començar a preparar-se un te.

—Com veus, aquesta setmana no me n'he oblidat! —va dir—. T'ho vaig prometre el dissabte passat. Les teves bambes noves, recordes?.

—Oh, no! No puc sortir aquest matí, mare. A les deu en punt fan el capítol final de Polseres Vermelles. Les meves sabatilles d'esport poden esperar a la setmana vinent —va dir atropelladament en Pol, una mica neguitós.

La Judit es va plantar al seu davant amb les mans als malucs i va dir una mica cansada:

—Pol, tot està organitzat!

Aprenent a rastrejar

La Sara és una nena de 9 anys que estava decidida a aprendre a rastrejar a partir del rastre que deixen les petjades. Com que el seu pare no li podia ensenyar el que volia, va decidir que n'aprendria pel seu compte. Va demanar prestats a la biblioteca tots els llibres sobre petjades d'animals que va trobar i va memoritzar cada paraula i cada il·lustració que hi sortia.

Per practicar, va decidir utilitzar el calçat de la seva família i anar marcant les petjades al sorral. Sabates, sandàlies, sabatilles esportives, botes de goma... tot el calçat va acabar al pati.

Més d'una vegada, el seu pare o el seu oncle Pau, quan estaven a punt de sortir de casa, cridaven:

—Sara, on ets? Porta'm les meves botes, si us plau, que les necessito per treballar.

La Sara tenia el costum de caminar amb la mirada fixada en les persones que es movien davant seu. Seguia el moviment de tothom que vivia o treballava a la granja. També tenia l'hàbit, una mica molest, de preguntar a tothom: "Què vols fer al canal amb la bomba d'aigua, Jaume? "Has trobat al garatge el que buscaves, tieta Marta?" "Ja vigiles de no trepitjar la forca, Jaume?", o "Mare, ahir va venir a visitar-te un senyor que duia unes botes del 44. Qui era?"

Després d'haver memoritzat les petjades de les sabates de tothom, va començar a analitzar les petjades dels animals, sobretot del Pul i la Pula, els cavalls de la granja.

Tothom pensava que era una pesada i que allò que feia era una ximpleria, però, per altra part, admetien que era molt bona en aquesta tasca. El seu reconeixement públic va arribar una nit mentre sopaven, quan va dir al seu pare que la Pula estava coixa d'una pota davantera. El seu oncle Pau, l'encarregat dels animals, va dir que la Pula estava perfectament bé. La Sara va insistir en què això no era així. Va explicar que a la seva petjada es veia una petita divisió i, per tant, coixejava una mica.

A mig sopar tots es van aixecar de la taula i se'n van anar a les cavallerisses.

En Pau va agafar la Pula i li va inspeccionar les potes.

—La Sara té raó. L'ungha està partida —va dir en Pau.

—Ja us ho he dit —respongué la Sara—. Es pot veure en les seves petjades. Mireu. —la nena va fer que la Pula s'allunyés, i va continuar—. Mireu, veieu les petjades? És fàcil encara que hi hagi tanta pols. No ho veieu?

Els altres van negar amb el cap.

—Sara, si ets capaç de veure, amb aquest munt de pols, que la Pula té una peül·la partida, és que realment ets molt bona —la va felicitar en Pau.